

1

ВАРВАРКА

Квартира клекотіла у вирі емоцій. У повітрі літали кришталеві вази, важкі вазони з переляканими кактусами, домашні капці з помпончиками й мисливські ножі зі спеціально затупленим вістря, щоб нікого не поранити, коли їх нагло зриває зі стіни жіноча злість.

Ми, дві сестри — Ксенька-малолітка і я, старша, стояли одна навпроти одної заведеними вкрай ковбойками, і наші тонкі фарфорові пальчики нервово здригалися в передчутті неминучої бійки з обов'язковими копняками та вириванням кіс — бажано з корінням, щоб суперниця ганебно облісіла на все своє подальше нікчемне життя.

— А знаєш, як звучить твоє прізвище насправді? — зухвало, з насмішкою запитала сестру. — Писька! Ото сміхота, якби тебе так і звали — Ксенькою Пиською!

Це словосполучення мене дуже розвеселило, і я зареготала, показуючи гострі акулячі зуби. Ксенька ледь стрималася, щоб не жбурнути в мене чим-небудь, хоч би телефонною слухавкою, що висіла на стінці.

— З чого ти взяла, що в мене може бути таке прізвище? — узяла руки в боки Ксенька. — У нас із тобою воно однакове — Коляда!

— Не однакове, — войовниче схитнула головою. — Скажи спасибі матері, що записала тебе на мого батька, Геника Коляду.

— Що означає — мого батька? У нас один батько, ми обидві — Геннадіївни!

— Угу, — хмикнула й нахмурилася: я зрозуміла, що бовкнула зайве.

— Чому замовкла? Продовжуй! І хто той Писька? Писька... Придумати ж треба таке! — Фантазерка! — узялася ще більше роздратовувати мене Ксенька.

— Я нічого не вигадую. У нас... — різні батьки! — випалила й зажмурилася від власної зухвалості, ніби мої слова мали заляпати все навколо багном.

— Ага! Бреши більше! І хто він, га? Чого замовкла? — Ксенька розхвилювалася від цієї інформації, але продовжувала робити задержуватий вигляд.

— Замовкни! — наказала й зробила спробу дременути на кухню.

— Стій! — заверещала Ксенька-міліціонерка.

Але я все ж утекла на кухню й сама (о диво!), без перекидання цього почесного обов'язку на плечі наймолодшого нащадка в сім'ї, узялася мити брудні тарілки, якими було закидано мийку.

— Варварко, може, помиримся, чи що? — подобришала миттю Ксенька, споглядаючи мій акт самобичування.

— Добре, — повернулася до неї, стурбовано човгаючи нігтем по масній плямі на тарілці.

— Я тобі допоможу. — Ксенька самовіддано взяла до рук кухонний рушничок, витерла кілька чистих мокрих тарілок та спровадила їх на полицю.

— Варварко?! — покликала Ксенька.

— Що? — відгукнулася.

— А хто він — той Писька?

— Це я тобі спересердя сказала, — запевнила й забулькала мильною піною.

— Ні, ти щось знаєш, розкажи, Варварко, га? — умовляла Ксенька.

— Лише благаю, мамі не обмовся, що це я тобі розповіла! — попросила. — Інакше мені буде непереливки!

— Не розкажу, — пообіцяла Ксенька, хоч якби зараз біля неї була мама, вона одразу ж узялася б її допитувати, озброївшись паяльною лампою та обценьками.

Я залишила мити посуд і сіла на табуретку за кухонним столом. Відтак тяжко зітхнула, узяла до рук мандаринку й учепилася в її целюлітну шкірку.

— Не знаю, чи є сенс тобі щось розповідати. Твій батько, як і мій, давно мертвий, — промовила й бризнула фруктовим соком.

— Є, є сенс! — запопадливо запевнила Ксенька.

— Добре. Ти ж уже ніби доросла. Твого батька звали Назаром. Прізвище ти знаєш, — простягнула сестрі дольку.

— Ага, прізвище — відірви й викинь! — підгигикнула Ксенька й захрумкала.

— Він був механіком — знався на всіляких машинеріях, різними залізяками захоплювався.

— Чому він покинув маму? — Ксенька запитала найперше те, що її найбільше турбувало: як можна було покинути таку красиву й хазяйновиту жінку, як мама?

— У нього вже була сім'я. І син. Хоча не в тому річ. Твій батько... Бачиш, він був гульвіса. Мені здається, що йому мама просто набридла, — висловила свою гіпотезу.

— Думаєш? — засумнівалася Ксенька.

— Але хіба можна щось стверджувати стовідсотково? — продовжила роздуми. — Цікаво, що дружина Назара Письки була старша за нього на дванадцять років!

Ксенька присвиснула.

— Не свисти — грошей не буде! — попросила, адже успадкувала від матері не лише красу, але й практичність. — Коли мама була тобою вагітна, з нею трапилася та неприємність...

— Яка це? — очі Ксеньки стали двома круглими блималами пекінеса, якому хазяїн ненароком притиснув хвоста.

— Хіба ти не знаєш? — здивувалася, чомусь здавалося, що сестрі це давно відомо.

— Ні! — запевнила Ксенька. — Розкажуй!

— Коли мама завідувала продовольством в одній заводській їдальні, туди неочікувано нагрянула перевірка й знайшла недостачу... Винних не потрібно було довго шукати — ось вам завідувачка, а ось — головний бухгалтер.

— А мама справді щось поцупила? — нажахалася Ксенька.

— Ой, Ксенько, ти як дитя! Тоді, за Радянського Союзу, усі щось крали. І не мали це за злочин. І мама в тому числі. Але тим, що зверху, прийшло в голову навести лад. От вони й прикрутили гайки. Шкода, що саме мама потрапила під ревізійний коток.

— Маму засудили? — затремтіли губи в сестри.

— Звичайно! — хмикнула. — Ото наївність! Але їй пощастило. З огляду на її добropорядне минуле й вагітність, мамі присудили всього три місяці виправних робіт. А ось головна бухгалтерка відмучилася за всіх працівників їдальні, нечистих на руку: їй дали два роки тюрми. Недалекоглядна, їй потрібно було терміново вагітніти!

Жартую. У головної бухгалтерки замість вагітності були хворі нирки. Але це не викликало жалощів у сліпої Феміди. На жаль, та нещасна жінка померла у в'язниці від своєї хронічної недуги.

— Страшне, — зітхнула Ксеня. — А мій батько що? Підтримував маму?

— Перший час — так, — підтвердила. — Але, гадаю, уся та судова тяганина відштовхнула його від мами. Назар став рідше приїжджати (жив в іншому містечку), а потім мама, відбувши покарання й народивши тебе, вирішила виїхати з міста в це глухе село — Р.

— Ніяке воно не село, це райцентр! — заступилася за місце проживання сестра, адже все дитинство провела саме в ньому.

Звичайно, у подібних маленьких містечках добре живеться лише дітям і старим. Ну, ще таким ураженим підступною долею особам, як мама, які самі шукають спокою й забуття. А для молоді таке середовище проживання загрожує тільки безбожною п'ятикою, тож вона при нагоді звальє подалі, до великих міст.

— Так, звичайно, — з кривою усмішечкою погодилася.

— А чому мама виїхала з міста? — поцікавилася Ксенька, усе ж таки таємно вона бажала жити в крутішому «райцентрі».

— За спеціальністю, кухарем, вона вже не мала права працювати, сусіди криво дивилися й зводили наклепи, тому й дременула куди очі бачать — у Задрипинськ...

— Та годі тобі, — мовила Ксенька, — А батько що — не приїжджав сюди?

— Не знаю. Я незабаром по переїзді вступила до училища в сусідній Задрипинськ. Можливо, і відвідував. Але мама мені нічого не розповідала.